

Csak betűk,

csak
szavak,

csak
mondatok.....

Kedves Olvasó!

E bevezető szöveg után olvashatók legújabb agymenéseim. Jó szórakozást olvasásukhoz!
(Nagyon most se szidjanak, mert mint köztudott, nekem is volt édesanyám!)

Elmélkedés (akárhányadik + 2)

Nap mint nap éri az embert bosszúság. Mondhatni ez szinte „természetes”, pedig nem az. Barátommal sokat lamentálunk bosszantó dolgokról, ezért repesve rohantam hozzá megosztani vele örömet, hogy ne mindig csak bosszúságokon rágódjunk.

Történt pedig, hogy József Attila születésnapján (április 11-én) megtartották a költészet napját. Ez úgy nagyjából bele is simult volna a mindennapok szűrkeségébe, DE az idén (2018) iskolások lepték el a „Pöttyös teret” és kis zászlókat osztogattak a járóelőzőknek. A zászlókon versidézetek voltak. Az idézetek gondos kézírással díszeltek a zászlók egyik oldalán, míg másik oldalukon apró kis bélyeg volt látható József Attila képével – emlékeztetve a költő születésnapjára és a költészet napjára. Megbecsült relikvia lett e zászló. Már egymagamban is azon elmélkedtem, milyen gonddal és odafigyeléssel készült; hány verset olvashatott el a készítője. Vajon a kedvenc verseit írhatta-e a zászlóra idézetként? Aztán, midőn barátommal beszélgettünk e dologról, megvitattuk, hogy EZEK SZERINT ÍGY IS LEHET – mármint egy jó ötlettel lelkes versolvasókká változtatni a gyerekeket; egy jó ötlettel játékosan okítani. Élményszámba ment, ahogy lelkesen nyújtották át kis zászlóikat; öröm volt nézni, ahogy a felnőttek álmélkodó arccal vették kézbe azokat, rácsodálkozva az idézetekre. Most, hogy leírom ezen elmélkedést, még hozzá kell tennem: öröm volt erről beszélgetnünk a barátommal.

Megbeszéltük, hogy még nincs minden veszve, HA TUDUNK ILYESMINEK ÖRÜLNI!

Háború

Írhattam volna „Háborúk”-at is, de a mondandóm (írandóm) szempontjából mindegy – **GYŰLÖLÖM!**

Elgondolkodtam, hogyan is kezdődött. Visszagondolva egészen az őskorig, egy-egy jobb vadászterületért, nagyobb védelmet nyújtó barlangért vagy egy jó nőért már háborúzott az őseMBER. Ha nem is kell ennyire visszamenni az időben, de addig még mindenképpen, amikor két ember, különböző fegyverekkel felszerelve, egymásnak esett – bízva a gyilkolási képzettségében. Ekkor ki-ki a saját életét vitte vásárra. Ez még akár „rendben” is lenne, de a dolgok mára már meglehetősen megváltoztak. Feltalálták a puskaport és ezzel elindult a lavina. A pengeművészek kora lejárt, már elég volt megcélozni az illető pengeművészt, és távolról végezhetek vele. A nyugatot elárasztották az egyre gyorsabb kezű colt-használók, meg persze a „lesipuskások”. Az emberiség fejlődését leginkább előidéző háborúk soha nem látott „fejlődésen” mentek keresztül. Megdöbbenő, hogy ha a betegségek legyőzésére annyi pénzt szántak volna, mint a fegyverek fejlesztésére és gyártására, az emberi életkor már lényegesen magasabb lenne, mint napjainkban, és nagyon sok betegséget régen fel lehetett volna számolni. Ahogy „FEJLŐDTEK” a fegyverek, egyre alattomosabbak lettek. Először jöttek a távolra ható lövegek. Ezekkel több kilométerre lehetett célzott lövéseket leadni. A száguldó harcoksi irányító szerkezete már lehetővé tette, hogy ötven kilométeres távolságra is „pontos” lövést lehessen leadni. A „PONTOS” jelző azért van idézőjelbe téve, mert ez már mást jelent, mint egykor. Régen ugye a pontos szűrés, azt jelentette, hogy két kardforgató „pontosan” ott szúrta meg egymást, ahová eltervezte. Ma az elemzők döntenek el, hogy a cél leküzdése arányban áll-e az esetleges áldozatokkal. Nálam ez veri ki a biztosítékot. Értem én (illetve érteni vélem), hogy el kell valami módon távolítani az emberiség ellen vétőket, **DE KÖNYÖRGÖM, MIT TEHETNEK ERRŐL A GYEREKEK?** Mert kiket is sújt a háború úgy igazán? A katona fel van készítve arra, hogy a háborúban éheznie kell, nyomorognia kell, hóban-sárban hemperegni, persze ennek ő sem örül (kevés kivételtől eltekintve). A felnőtt polgári lakosság – hát igen – ők már szenvednek eleget, **DE** a háborúk legnagyobb vesztesei a gyerekek. Ők semmiről nem tehetnek. Ők nem akartak háborút. Ők nem háborúba akartak születni és nem háborúban akarnak élni. Ők ártatlanok. A szívem szakad meg olyan képeket látva, melyeken gyerekek a háborús áldozatok. Visszagondolhatok én az őskorig, a gyerek akkor is gyerek volt. A gyerekeket koravénné teszi a háború. Ma már ott tartunk, hogy több ezer kilométer távolságból vezérelnek irányított rakétákat. Ma már ott tartunk, hogy drónok lézer jelei alapján az űrből indítanak brutális erejű csapást feltételezett objektumokra vagy célszemélyekre. És mint mondtam, a célszemély fontosságát elemzők döntenek el, és vétkes emberek – közöttük **VÉTLEN GYEREKEK – ÉLETÉRŐL** is az ő elemzéseik döntenek. Újból mondom: gyűlölöm! Gyűlölöm, hogy ártatlan gyerekek szakadnak ki szülőföldjükről a nagyvilágba, elveszítve a hozzátartozóikat. Gyűlölöm, hogy ártatlan gyerekek szenvednek, és nem tudják, mi lesz velük holnap. Mindeközben a több ezer kilométerre lévő kényelmes, biztonságos „harcállásponton” az „elemző” megnyom egy gombot, ami a gyerekek életfeltételeit teszi végérvényesen tönkre és dönt az életükről.

Nekem **EZ** a háború! Nekem minden háború **GYEREKEK** elleni büntett. Mindig felteszem magamnak e demagóg (tényleg demagóg?) kérdést: Ha az elemző vagy az elemzőnek parancsot adó politikus ott látná a saját gyermekét a leküzdendő cél mellett, vajon megnyomná-e azt a bizonyos gombot?

Lehet hisztinek kikiáltani ezen morgásomat, **DE** én ennyit tudok tenni a háborúk ellen: **MORGOK!**

Összement a Föld!

Reggel én vagyok a „papabusz” – mielőtt munkába mennék, két leányunokámat elviszem az iskolába. Ülünk a kisebbik unokával a kocsiban, várjuk az unokanővért, közben beszélgetünk (végre van idő rá). Meséli, hogy az egyik osztálytársnője Ausztráliában van. Ma megkérdeztem, haza jött-e már a leányzó. Válasz: igen. És mit mesélt? – faggattam tovább. Mesélt nagyon sok mindenről, kengurukról és – folyt belőle a szó vég nélkül. Mint mondtam, beszélgettünk. Mondtam neki, hogy „összement a Föld”. – Papa, hogyhogy összement? – kérdezte.

– Háát amikor én gyerek voltam, olvastunk Ausztráliáról, tanultunk róla. De olyanal, aki tényleg ott járt volna, nem találkoztunk. Ti, fiatalok, már sok országot bejártatok. Itt vagy Te, aki Pekingben születél... – közben megjött a várt unoka. – Vagy itt van Eszter. Ilyen fiatalon olyan helyeken járt, melyekről mi gyerekkorunkban nem is hallottunk. Manapság ha valaki vesz egy fapados repülőjegyet, mondjuk Londonba, ott tölti a hétvégét, a hétfői munkakezdésre már haza is ér. Ekkorra megérkeztünk a sulihoz, ahol „Legyetek okosak és jók!” felkiáltással kivettem őket, de magamban folytattam az elmélkedést. Hajdanán felültek az emberek a vonatra, utaztak napokig, míg elértek a tengerparti kikötőig, ahol egy élet megtakarításán vásároltak egy egyirányú jegyet, és kitántorogtak Amerikába vagy Ausztráliába, vagy mit tudom én, hová. Ma vesznek egy jegyet – Mit vesznek? Online rendelnek egyet, online fizetik –, kimennek a reptérre, és tízegynéhány óra múltán leszállnak a célállomáson, a Föld másik oldalán. Beül az ember fia a kocsijába, vagy felszáll a vonatra, és három óra múlva Bécs belvárosában sétálhat. Régen ugye, felpattant a lovára, majd egy napi vágtaival ért ki Bécsbe, fáradtan, izzadtan.

Mi mást is lehet mondani erre, minthogy „Összement a Föld!”

Magyar

A szokásos reggeli teámat szürcsölgetve jutott az eszembe megint egy cím. Csak ennyi: MAGYAR. (Most már tényleg utána kell nézmem, nincs-e valami káros tartalma a teáimnak.)

Első kérdés, amit feltettem magamnak: ki a magyar? Rém egyszerű és logikus a válasz, aki magyarnak vallja magát. – Na jó, azért ez nem ilyen egyszerű kérdés, hűtöm rögtön le magamat! Ha ide jön egy hottentotta és magyarnak vallja magát, akkor az magyar? – Nem. – Jó, hát akkor aki itt született? – Ha az a bizonyos hottentotta éppen itt szüli meg a gyermekét, akkor az magyar? – Háát, attól függ, milyen egyezmény van Hottentottia és Magyarország között. – Rendben van, és ha olyan egyezmény van érvényben, hogy ha itt születik, akkor itteni állampolgár lesz, akkor az magyar? – Most mi van, kötekedsz magammal? – Á, dehogy, csak tényleg szeretném tudni, ki a magyar. – De miért firtatod ezt a kérdést? – Egy pillanatra bevillant Lujza és Jenő kabaréfigurája – elröhögtem magam. Csak hallgattam az egyik „nagy embert”, ki a következőket mondta: „Aki nem támogatja az olimpiai pályázatot, az nem magyar, sőt, az az ország ellensége”. – Á, ez hülyeség! Miért kell neked ilyeneket meghallanod? – Hát, mert nagyon hangosan kiabálta. – Jó, csak hogy ne kötekedjél tovább: aki itt születik és magyarnak vallja magát, az magyar. – Á, szerintem ez sem jó! – Mert? – Mert ha nem itt született, hanem mondjuk Erdélyben, de már akkor, amikor az Romániához tartozott, és magyarnak vallja magát, akkor az magyar? – Na jó, nem vitatkozom magammal, mert látom, kötözködő hangulatban vagy-ok. – Persze, mert nem tudod a választ. – Jól van, akkor kötözködünk! Jóska bácsi itt született, magyarnak vallja magát, remélem, elhiszed, hogy magyar. – Én mindent elhiszek, de rossz példát hoztál fel, mert Jóska bácsi mindig másnak drukkolt világ életében. Volt idő, amikor németebb volt a németeknél, aztán oroszabb lett az oroszoknál, momentán amerikaibb az amerikaiaknál. Akkor ő most magyar? – Nem fogod felbosszantani magamat! – És („És”-sel nem kezdünk mondatot, lehet hogy te sem vagy magyar!) aki pénzért megvásárolja az állampolgárságot, az magyar? – Az magyar állampolgár. – És? Az most magyar vagy nem magyar? – Aki magyar állampolgár, az magyar! Na? Akkor nem is kell itt születnie, nem is kell magyarnak vallania magát, csak sok pénzének kell lennie, és máris magyar? – Hé! Te mit ittál? – Azt, amit te, és ugyanannyit! – Na jól van, nyugodjál le és beszéljük meg, tényleg, ki a magyar. – Ez nem lesz jó! – Már megint mi van? Már az is baj, ha megbeszéljük? – Félek! Féélsz? Mi a fenétől? – Elszoktam tőle! – Mitől? Hááát hogy megbeszéljük. Már megszoktam, semmit nem lehet megbeszélni. Vannak kinyilatkoztatások, és azt manapság tényeknek hívják. – Nem tudlak követni. Miről beszélsz te egyáltalán? – Tudod, az a lópatkoló azt mondta, amit ő elmond, azok tények. – Édes Istenem! Ki az a lópatkoló? Háát tudod, aki patkolja a lovakat! – A lovakat a kovács patkolja! – Jaja, az így jó lesz. – Hogyan így? – Hááát kis „k”-val. – Na befejeztem. Veled nem lehet megbeszélni semmit! – Dehogy nem! Továbbra is kíváncsi lennék rá, ki a magyar. – De mindenbe belekötsz! – Megígérem, hogy nem, csak magyarázd el, ki a magyar! – Úgy gondolom, aki nem idegenszívű! – És még nekem mondod, hogy kötözködöm? Megáll az eszem! Ki a búbanatos akárki fogja megmondani, hogy ki az idegenszívű? – Hát gondolom, felállítanak egy hivatalt, és majd azok. – Én tényleg nem kötözködöm, de kik fognak ott dolgozni? – Na jó, te hülyébb vagy még nálam is! – Mert? Lesznek emberek, akik elvégeznek

majd egy idegenszívű-döntnök iskolát? – Nem, szó sincs róla, az iskolákat bezárják, mert az iskolák csak arra jók, hogy gondolkodóvá váljanak az emberek, és aki elkezd gondolkodni, az az idegenszívűség melegágyát ágyazza meg! – Szerintem meg te vagy hülyébb nálam! Nem is akarnak iskolákat bezárni. – Nem? Te mit nézel? Cseh kettőt? – Éppen a minap olvastam, hogy nem zárnak be egy nehéz anyagiakkal küszködő iskolát, hanem átadják a görögkeleti pátriárka kezelésébe. – Biztosan az ott tanulók szülei kérték! – Éppen hogy nem, azok kifejezetten ellene vannak! – Na látod, haladunk! – Amennyiben? Most mutattad be az idegenszívű ismérvét! – Ezt most nem értem! – Beszélj helyesen, „ezt sem érted”. Szerintem nem is akarsz érteni. Itt a jó lehetőség, hogy megértsd. Azok, akik át akarják adni az iskolákat, valamint azok, akik át akarják venni az iskolákat, mind a zemberek jólétéért küzdenek, akik ezt nem fogadják el, azok meg mind idegenszívűek, és meg kell őket védeni önmaguktól! – Nem igazán értem, de haladjunk! Akik ott fognak tanulni, kapnak bizonyítványt? – Most tényleg hülye vagy? Persze hogy kapnak! – Olyan görögkeletit, meg magyart? – Miért kapnának görögkeletit? – Háát csak mert görögkeletit tanulnak! – Kikészítesz, te gazember! Igen, olyan görögkeletit, meg magyart! – Az nem lesz jó! – Miért? – te gazember. – Mert az csalás, ha ők két bizonyítványt is kapnak. – De miért lenne csalás, ha ők görögkeletit is tanulnak? – Ne üvöltözzél velem, mert megmondalak az anyukánknak! Nem énszerintem csalás, hanem a lópatkoló szerint! – Már megint a lópatkoló! A lópatkoló, az a kovács! – Nagyon jó! – Mi? – A kis k! – Na nem, már megint? Én feladom! – Mindegy is, a lényeg az, hogy a gyerekek szülei nem szeretnék, ha az iskola egyházi iskola lenne. – Értem, lapozzunk! – Tényleg nem a vita miatt mondom, de mi történt az emberekkel? – Merthogy? Mi történt volna? – Már lassan nem lehet beszélgetni, mert a beszélgetés vitába torkollik, és a vita veszekedésben folytatódik. Türelmetlenek egymással. Olyan deja-vu érzés fogja el az embert, mintha már átélte volna ezt. – Érzelepsz! Vén marha vagy, és sok dolgot átéltél, és a dolgok ismétlik magukat. – Ja, pont egyidősek vagyunk, ráadásul tudom, hogy te is ezt érzed, mert belelátok a tekervényeidbe! – Na, itt hagyjuk abba, mert ez már időpocsékolás! – Rendben, még csak azt mondd meg nekem, KI A MAGYAR?

A másik énem itt lefordult a székről, én meg lefeküdtem a hintaágyba, és aludtam egy jót. Álomban megkaptam a Nobel-díjat, mert kidolgoztam egy elméletet arról, hogy KI A MAGYAR.

Ui. Muszáj hozzátennem, a félreértések elkerülése végett, hogy SENKINEK nincs joga valaki magyarságát (vagy angolságát vagy szlovákságát stb.) kétségbe vonni!

Húsvét

Kivételesen nem a kertben, nem a reggeli teámat szürcsölve elmélkedtem el. Megyek ki a konyhába, a feleségem mutatja a húsvéti tojásokat, mind az ötöt, amik meglehetősen sápadt sárgára sikeredtek. Jól elnevetgélünk rajtuk.

Elöntöttek az emlékek. (Ez van, ha az ember fia sokat megélt.) Gyerekkoromban, még nem csak a húsvéti locsolást, hanem az újévi köszöntés szokását is megtartották az emberek. Aztán kiment a „divatból”. Mint ahogy lassan a locsolás is kimegy a divatból. Emlékszem, amikor a két fiammal körbejártuk a családot. Egy nagyon régi, még a nagymamám által használt, szalmából font tojásszakajtóval mentünk locsolni. Egy kockás abrosz volt beleterítve, hogy némileg ellensúlyozza a kosár avíttóságát, de ragaszkodtunk hozzá, az eredetisége miatt. Amikor hazaértünk, mindig megtelt piros meg hímes tojással. Akinél nem volt elkészítve a piros tojás, ott megvártuk, míg megfőzték, és jobb híján ceruzával ráírták, hogy piros vagy hímes. Aztán a csoki nyulak, meg a csoki tojások kezdték kiszorítani a valódi piros és hímes tojásokat, majd lassacskán „rühelleni” való lett maga a locsolás is.... Már nem megyünk locsolni.

Csak úgy elmélkedem! A Dzsungel könyve jut az eszembe. Amikor Mauglit bemutatják a farkas családnak. Sajnos már nemigen találkoztunk a „nagy család” (a nagynéniktől az első unokatestvérekig értem alatta) tagjaival. Évente egyszer, „húsvéti locsoláskor” még vettük a „fáradtságot”, volt idő és – főleg – IGÉNY rá, hogy találkozzunk. Az ember bemutatta a gyerekeit a „nagy családnak”. „Egy törzsből vagyunk”... – helyett, egy családból valók vagyunk... Így ismerték meg a gyerekeket. Így ismertük meg mi is a mások gyerekeit. Így ismerték meg a gyerekek egymást. Ez szép lassan megszűnt. „Olyan hülyeség ez a locsolás!” – terjedt el szépen a köztudatban. Nem a locsolást siratom (bár annak is megvolt a maga hangulata), hanem a „találkozásokat”. Ilyenkor cserélődtek ki az információk a bővebb családról. Kinek mi történt a gyerekével, unokájával... Ezek tűntek el! Ezek szűntek meg!

– Biztosan elég lesz ez az öt tojás, úgysem jön senki! – mondta nevetve a feleségem. – Ne problémázz rajta, mind az ötöt meg fogom enni! – közöltem vele szintén nevetve, bár kicsit megkeserített az előbb kifejtett gondolatsor.

Parkolómese

Történt hajdanán egy tartományban (ami később királyság lett, sőt: kiskirályság), hogy a tartományi nagyúr (később kiskirály) a tartományközpontban fellelhető lóerőparkolót a tartományi költségvetés eredményessé tétele érdekében, fizetőssé tette. Egy szépen hangzó indokot is kitalált hozzá: Azért kérünk pénzt a parkolásért, hogy ne álljanak be órákra a lovaikkal; pörögjön a parkoló! Ha nem kérnénk parkolási díjat, a felelőtlen lóhajtók, képesek lennének egész nap ott parkoltatni a járgányukat. Persze teljesen igaza volt, a forgalomirányítás szervezésével hatalmas érdemeket szerzett kiskirály e közgazdasági tézisét elfogadtatta a hoppmestereivel. Sőt ezen tézisét olyannyira beépítette a köztudatba, hogy királysága megszűnte után is alkalmazták a pénzszerzés egyszerű módszereként. A tézis egyre jobban beépült a hoppmesterek tudatába, olyannyira, hogy a mai napig is ezt fűjják. Senkit nem érdekel annak igazságtartalma. Mátyás király bölcsei jutnak az eszembe: „Kiadta a király a három bölcsnek, írjanak tanulmányt arról, miért puha a mészkö. Két „tudós” írt is mindenféle álbölcsességet, mígnem a harmadik ekképp szóla: Uram, királyom, életem, halálom kezedbe ajánlom, a mészkö nem puha! Beleütöttem a fejem, és nagyon fájt, mert kemény. A bölcs király elzavarta a két álbölcsöt, és kinevezte a harmadikat tanácsadójának. Namármost jelenleg éppen itt tartunk a lóparkoló üzemeltetésével. A hoppmesterek hada zúdítja a tartomány embereire a félelmét, hogy ha nem kérnek pénzt a parkolásért, a tartományban apokalipszis fog kitörni. Egyes felelőtlen felvetésekre, miszerint a szomszédos tartományokban sem tört ki az apokalipszis, azt válaszolják: Ez felelőtlen, öncélú júdeóliberálposztkommunista (jahh, és sorosista is) felvetés, és mélyen elítélendő is. A tartományi emberek érdekében szükség van rá, mert ha nem lenne parkolási díj, felelőtlen emberek... lásd mint fent! Sőt egyes felvetések szerint, többszörösére kellene emelni a bérletek árát, valamint a parkolási óradíjat is, mert akkor kevesebben vennék igénybe, nem lenne tumultus. Ezen sorok írója fáradságot és pénzt nem kímélve igazi bölcsesekkel készítettett egy tanulmányt. Íme, közreadom: Teljesen jó úton járnak, akik pénzt akarnak beszedni a parkolásért! A hiba csak ott van, hogy keveset kérnek érte. Javasolják, hogy az éves parkolási bérlet ára legyen ÖT, azaz ötmillió forint. A parkolási óradíj, pedig TÍZ, azaz tízezer forint. Ezen díjakat már csak nagyon kevés ember (senki) tudja megfizetni, így nem is kell parkolókat építeni, és máris meg vagyon oldva a parkolási kérdés! Azon egyszerű hülyeség felett meg persze el lehet siklani, hogy egyes hülye emberek szerint ha a tartományban SEHOL nem lenne fizetőssé a parkoló, nem is menne mindenki a tartományközpontba parkolni (merthogy ott ingyenes volt eddig). Persze ez is egy tézis, DE senki nem akarja kipróbálni! A tanulmány további részében még kitértek mindenféle okosságra, hogy azok a sehonnai kereskedők, akik jajonganak, mert azt hiszik, ellehetetlenítik őket a parkolási nehézségekkel, ugyan költözzenek ki a város szélére, és csináljanak maguknak ingyenes parkolóval ellátott boltokat. Aztán költözzenek ki a vendéglősök is, majd a lakosok se maradjanak bent a városközpontban, mert csak a gond van velük. Meg kell nekik szervezni a közlekedést ecetera, ecetera. Fel kell szántani a városközpontot, sóval behinteni, és akkor még parlagfű-irtást sem kell csinálni.

Ó, ha ez a mese tovább tartott volna, még megveszekedettebb ötletek is napvilágot láttak volna!

Ui. Na mármost, eddig tartott a legutóbbi morgolódásom. Most, hogy VÉGRE hajlandó volt valaki elgondolkodni az ingyenessé tételén, és VÉGRE nem különböző teóriákra és álszakértői véleményekre hagyatkoznak, hanem MEGPRÓBÁLJÁK milyen a "puding".

Máris érkeznek a felháborodások! Személyesen is beszéltem emberekkel, akik azt mondták: "Lám, ingyenes a parkolás, és máris káosz van!" Megkérdeztem, tudja-e, hogy mi lesz vasárnap. – Karácsony, jött a válasz. – Megkérdeztem, nem gondolja-e, hogy a karácsonyi bevásárlás miatt van ennyi kocsis, mint évek óta mindig? – Akkor már kezdett gondolkodni.

Na szóval! Engem már nem érdekelnek az úgynevezett „szakértői vélemények”. Ilyeneket már olvastam. (Közlekedéstudományi..... XY nyolcmillióért írt egy „csodálatos” szakértői véleményt, miszerint a kitalált megoldás „a létező legjobb”. Van az a pénz! Lehet hivatkozni külföldi szakirodalomra, engem az sem érdekel, az ilyen irodalom tézisei arra jók, hogy a nekem tetsző dolgokat bizonyítsam! MEG KELL PRÓBÁLNI! Senkiben sincs látnoki képesség! Belvárosi lakosok parkolási gondjának a megoldása: „Csak az ottlakók állhassanak meg!”. Mindenki maradjon otthon? Belegondolok, ÉN ELŐTTEM SE ÁLLJON MEG SENKI! Álljon ott üresen a parkolóhely,! Ugye ez mekkora? Azok a vállalkozások, akik a városközpontban nyitottak boltokat, minden megkezdett tíz négyzetméter után egy parkolóhely megváltására voltak kötelezve, tehát ha valaki nyitott egy huszonöt négyzetméteres boltot, háromszor százötvenezer Ft, azaz NÉGSZÁZÖTVENEZER Ft parkoló megváltási díjat kellett befizetnie, és ezért természetesen NEM KAPOTT PARKOLÁSI ENGEDÉLYT! Elgondolkodtam a parkolóbérleteken is: Az éves parkolóbérlet (esztergomi lakos esetében) harmincezer, a lakossági háromezer. Mindez a közterületen, mindez ugyanolyan esztergomi lakos esetében (miért is?) Lehet ezt cifrázni! DE kérdem én, ha a képviselő-testület hozott egy döntést, miért nem lehet kivárni ezt a fél évet, hogy lássuk, hogyan fog működni a dolog. Karácsony hetében lévő zsúfoltságból azt következtetni, hogy ez márpedig mindig így lesz, nekem kicsit demagóg!

Arról lehetne ÉRDEMI vitát folytatni, mi van a háromegész-akárhány milliárdért megvásárolt MÉLYGARÁZZSAL, de erről csend van. Lehetne értelmes vitát folytatni, hogy kellene valahol egy parkolóházat építeni stb. DE olyat kitalálni, hogy SENKI NE ÁLLHASSON meg egy-egy helyen, csak az ott lakó, hááát nem is tudom... Felteszem magamnak a kérdést: Ha veszek a városközpontban egy lakást, akkor ahhoz jár egy KÖZPÉNZEN létrehozott parkolóhely is, táblával jelezve, hogy ezt csak X. Y. használhatja? Vannak eladó garázsok, vannak eladó családi házak saját garázzsal, de azt gondolom, ha az ember vesz egy lakást, ahhoz nem jár kijelölt parkolási hely! Aztán még hozzátenném: ha én a saját családi házamat telkén egy garázst építek, természetesen évi garázsdíjat kell fizetnem, ellentétben a KÖZTERÜLETEN parkoló lakástulajdonosokkal. És a végére hadd idézzek abból a bizonyos „szakértői” „parkolási tanulmány”-ból egy mondatot, ami számomra ezt az egész vitát okafogyottá teszi:

„Egy dolgot leszögezhetünk: jelenleg Esztergomban a parkolási rendszer rosszul működik. Forgalomszabályozási funkciót a jelentősen lecsökkentett parkolói kapacitás miatt érdemben nem lát el, ráadásul költségvetési bevételt sem igazán termel az Önkormányzat részére.”

De maradok tisztelettel, és híve vagyok az értelmes vitának, csak az ne diktátum legyen!

Na mármost, vége a választásnak. Már hallom is a „híreket”: kezdik, a parkolóórákat előkészíteni; a parkolótársaság már hirdeti a parkolóór státuszba a felvételt, ezek szerint már eldöntött tény a fizetős parkolás visszaállítása. (Még a látszatra sem figyelnek). Úgy látszik, visszaáll a „REND”, ismét lehet fizetni a parkolásért. Bár amikor a rendeletet megalkották, akkor azt mondták, majd megtárgyaljuk, hogy mi legyen, a tapasztalatok birtokában. Hááát lehet engem rosszindulattal vádolni, de megvallom, erre számítottam. Már nincs szükség a választókra, csak majd négy év múlva, bár lesz itt önkormányzati választás jövőre. Majd kitalálnak valamit, „oszt jó napot!” Azon egyszerű dolog meg nem jut el a döntéshozók tudatáig, hogy EGYRE TÖBB AZ AUTÓ, míg a parkolási lehetőség KEVESEBB, mint tíz éve volt.

Igen, július 1-jétől, újra fizetős a parkolás.

Papa, hogy volt?

És még azt mondják, a fiatalokat nem érdekli semmi! Én nap mint nap hallgatom: Papa, hogy volt? – Én meg boldogan mesélek.

Tudjátok, amikor én fiatal voltam, a Napsugár cukrászda volt a találkahelyünk. – De Papa, az hol volt? – Nos, egy város képében az építészek tudják a legnagyobb kárt okozni, ez Esztergomban is így történt. Lebontották a városközpontot és helyébe – a Lőrincz utca lebontott oldalára, körülbelül oda, ahol most a Sörakadémia van – egy modern (ronda) beton szörmedvényt álmodtak. – Papa, miért úgy mondd, hogy Lőrincz? – Háát, mert régen, még úgy írták, hogy Lőrincz utca. Ha találtok régi utcatablát (van!), azon még utczának írták az utcát. De menjünk sorjában! Elmesélem nektek, milyen volt a Széchenyi tér, amikor öregapátok ifjú volt. Tudjátok meg, a tér első épülete, egy igen régi épület, szerencsére még ma is áll, ötletesen ma „Pálinka Patika” néven működik – régen ugyanis ebben volt a rendes (Rochlitz-féle) patika. Utána egy férfiruha-bolt volt, később a „Galéria” üveg- és porcelánüzlet működött benne – most úgy néz ki, romos állapota miatt épp felújítják. Mellette volt a Drogéria – sokszor álltunk kirakata előtt fillérjeinket számolgatva, főleg húsvétot megelőzően, hogy a csilivili drogériába betérve elegendő lesz-e a pénzünk, hogy Dichter Gyula bácsi megtöltse „szagos vízzel” apró kölnisüvegünket. A Széchenyi téren volt a buszpályaudvar, az átjáróház mellett pedig a forgalmi iroda. – Papa, melyik az az átjáróház? Türelmesen (boldogan) magyarázom, hogy a volt Takarékpénztár épületén keresztül át lehetett menni a Széchenyi térről a Kossuth Lajos utcára, ezért a népnyelv csak „átjáróház” néven emlegette. Az átjáróház bejáratának másik oldalán volt a nagy papírbolt. – Papa, volt kis papírbolt is? – Naná hogy volt! A papírbolt mellett volt a „Módi” divatárubolt. Mellette egy egyemeletes épület van, melyben dr. Debreceni Kálmán fogorvos lakott és praktizált. Bejárata ma is olyan, mint évtizedekkel ezelőtt. A szomszédságában lévő helyiség térre nyílt ajtaja volt az „Ügyvédi Munkaközösség” irodáinak a bejárata. Ez után az egyik kedvencünk, az édességbolt következett. – Papa, ennyi bolt volt a téren? – Ennyi? Sokkal több! – de azt majd legközelebb mesélem el nektek. – Papa, legalább még egyet, naa légsziz-légsziz! – Na jó, még menjünk kicsit tovább! Itt egy halbolt volt. – Papa régen volt halbolt? – Volt biza, sőt, elárulom nektek, nagyon régen, még én sem éltem akkor, a Széchenyi téren volt a halpiac.

Akkor folytassuk a Széchenyi téri sétánkat! A halbolt után volt a szőnyeg- és függönybolt. Ezután volt egy bolt, ami nektek is a kedvencetek lenne. – Milyen bolt volt, Papa, számtekbolt? – Hééé! A számítástechnikán kívül is volt és van is élet! Játékbolt volt, nagyon sok játékkal. – Papa, tényleg, ti mivel játszottatok gyerekkorotokban? – Mivel? Például csináltunk telefont! (Nagy nevetés) Hiába nevettek, mi igenis csináltunk telefont! – Persze! – vidámkodtak tovább. És miből? – Csak semmi gúnyolódás, csináltunk! Egyébként boxosdobozból és vékony drótból. – Papa! Mi az a boxosdoboz? – Na, ne már!? – cipőpasztás doboz! – De te azt mondtad, boxosdoboz! – Persze hogy azt mondtam, mi soha nem cipőkrémnek hívtuk a cipőpucoló pasztát, hanem boxnak. – Jó, de abból hogyan csináltatok telefont? – Kipucoltunk két boxosdobozt, aztán az alsó részek közepébe ütöttünk szöggel egy-egy kis lukat, a két felső részt pedig kilyukasztgattuk – azok lettek a mikrofon és a hallgató is.

Vékony drótot fűztünk a doboz aljában lévő lyukba (ha nem volt más, megfelelt a cukorspárga is), rákötöttünk egy szöveget, hogy ne tudjon kicsúszni. Összezártuk a boxosdobozt, csupán ki kellett feszíteni a drótot vagy a madzagot, és máris használható volt a telefon. Két ujjunk közé vettük a dobozt, az egyikünk rábeszélte a dobozra, a másikunk a füléhez tartotta a dobozt, és hallotta a másik szövegelését. Az volt a fontos, hogy a „közvetítő” drót vagy madzag állandóan feszes legyen, mert csak akkor vitte a hangot! Itt nagy röhögés tört ki a hallgatóságból – persze én is velük derültem. Mikor lecsillapodtak: – Semmi röhögés, mi legalább megértettük a hang terjedésének a mibenlétét! De haladjunk, mert nagy az a Széchenyi tér! A játékbolt után volt a Speier órás (még régebben Király Mór órás és ékszerész) boltja, utána pedig hosszú kirakatával a „Modellház” (régebben Üvegporcelán), ami női ruhákat és kiegészítőket tartott. Hajdan sokan jártak a Széchenyi térre csak úgy sétálni, kirakatokat nézegetni. Aztán az Expressz Ifjúsági és Diák Utazási Iroda kirendeltsége következett, majd Frank néni kézimunka-előnyomó és kelmefestő üzlete, azután a Sportbolt következett, végül a Posta épülete zárta a sort az Arany János utcáig. A Posta épületének funkciója nem változott, az nagyon régen is Posta volt. – Papa, régen csak ezen az oldalon több bolt volt, mint ma az egész Széchenyi téren! – Hát ez igaz, de még nem értünk a végére. Átsétálunk a Bottyán-palota, ma városháza/polgármesteri hivatal (melynek szinte még az eredeti vakolata van meg – illetve nincs meg) árkádja alatt, és elindulunk visszafelé a téren.

Napjainkra az itteni épületek visszakapták eredeti – lakóház – funkciójukat, de régebben itt székelte a Nyugdíjfolyósító intézménye, aztán lakóház, majd „Pártház”. A „Rendszerváltás” után Kegytárgybolt stb. Majd ismét régi lakóházak. A sarokban lévő lakóházba beköltözött a KÖJÁL – ma üresen áll és romosodik. A kiugró épület valamikor az OTP-nek adott otthont, majd étterem és még sok minden más volt, mostanság éppen vendéglátóhely. Mellette valamikor az OFOTÉRT bolt működött, sokszor álltunk a kirakata előtt, és játszottuk, hogy „stipi-stopi” akármi, amit éppen megláttunk. Aztán a Bíróság komor épülete, amiben régen még börtön is volt. Mellette, egy vidámabb üzlet, az „Aranypók” működött, majd egy Férfidivat üzlet, kapubejáró, amellet egy Cipéskellék-bolt. – Papa, mi az, hogy cipéskellék? A cipész kellékeit árulták benne? – Ha nem tudnám, hogy az unokáim vagytok, a kérdéseitekből máris rájönnék, hisz ugyanolyan kötözködők vagytok, mint az öregapátok. Szerencsére már csak a Magyar Nemzeti Bank van hátra a mai Szent István Gyógyszertár helyén, ahol a bank után, még a patika előtt élelmiszerbolt, valamint a sarkon, a mai Ettore (Szerencsés-féle) cukrászda helyén cipőbolt, azt megelőzően „Ezeregy aprócikk” kereskedés, még korábban vasbolt, annak előtte pedig a Deutsch Mór-féle vasbolt is működött.

– Mára ennyi volt! – belesajdultak az agytekervényeim a visszaemlékezésbe. Különben is rossz belegondolni, hogy öregszetek! – Persze Papa, tudjuk, Te még csak tizennyolc múltál!
– Na, legalább ezt megtanultátok!

Születés

Kezdhethetném, hogy a szokásos blablaba.

Szóval azon elmélkedtem, hogy gyerekkoromban (a szexuális forradalom előtt ezer évvel) még azt mondták, a kisbabát a gólya hozza. Még hittünk a mesékben (ezt ma egy általános iskolás első gyerek rögvest kiröhögné). Szóval azon elmélkedtem, mitől is függ, hogy egy gyereket „hová visz a gólya?” Mitől függ, hogy egy babát netán Kínába, vagy Szíriába, vagy Svájcba, vagy éppen Magyarországra visz a gólya? Azután pedig, hogy megszületik a kisgyerek, éppen szegénységben éli az életét talán Bangladesben, vagy gazdagságban Svájcban? Nem megy a falujából nagyobb távolságba egész életében, vagy élete végéig a világot járja? Az összes vagyona a ruhája meg egy kunyhó, vagy elképzelhetetlen vagyoni birtokosa lesz? Miért-miért-miért? A buddhisták hite szerint újra és újra újjászületünk. Eljátszom a gondolattal: ... Tudomány: A génjeinket örököljük, meg a neveltetésünk, meg a szorgalmunk, meg a ... – Szóval lehet így, meg úgy – elmélkedem. A szegény, aki szegény mint a templom egere, de ha egy nála szegényebbet lát, megsajnálja, és a szelet kenyere felét neki adja, közben mosoly van az arcán. Milliárdos, de nem adakozik, mert akkor mindenki tőle kérne, és mi is lenne akkor? Arca rideg és savanyú. Apró kis gondolat lebeg át a gondolataim között: Azért „gazdag”, mert irigy, vagy azért irigy, mert „gazdag”? Persze ezt másként mondanám, de ugye a papír szégyenlős. Egy érdekes kis sztori: Egy vállalat Indiában építkezett. A telephely bejáratánál ültek és várakoztak az emberek, akik abban reménykedtek, hogy dolgozhatnak. Naponta vették fel az embereket. Egy fiatalember nagyon ügyes volt, ezért vele kezdték a felvételt. Az egyik napon, mikor intettek neki, hogy jöjjön, szabadkozva közölte, „Köszönöm, de én ma már ettem, hadd menjen más, aki még nem evett!” Fölszereltek egy szekrénykét a városközpontban, egy kezdeményezésre, hogy a felesleges ételt az arra rászorulóknak beletegyék. Voltak emberek, akik elvitték az egész készletet. Egyszerre nem tudták megenni – vajon mennyit dobhattak el belőle? Igen, tudom, hogy a holnapi bizonytalanság tette ezt velük. ... Megint a miértek. Elnézve, hogy milyen szegények és milyen boldogok, vagy milyen gazdagok és milyen boldogtalanok. Milliói vannak, de ha tud, még húsz forintot hozzátenni, hozzáteszi, még akár más ember kárának az árán is. ... Megint a miértek.

Beszélgetek valakivel, egy „jómódú” emberrel. Elmondja, hogy az egyik családtagja váratlanul kórházba került, rosszindulatú daganatot diagnosztizálnak nála. Egy pillanat alatt megváltozott az életük. Megváltozott az értékítéletük. Mások lettek a „fontos” dolgok, átértékelődött minden.

Szóval mitől is függ, hogy hová születünk? Mitől is függ, hogy boldogok leszünk-e? Hogy hová születünk? Hogy kik a szüleink? Mit eszünk? Mit iszunk? Mit tanulunk?

Bevallom, nem lettem okosabb!

Idegen nyelv

Minap a fiatalabbik fiamat egy régi kínai barátja látogatta meg. Angolul folyt közöttük a diskurzus. A vendég távozása után jött az „elszámoltatás” a lányával, miszerint négy éve tanulja az angolt, és egyetlen mondatot sem tudott elmondani a vendégnek.

Hát igen! Elöntöttek az emlékek. Négy évig tanultam az oroszot, és hát nem részletezem, mennyit tudtam belőle. Így sok évvel az eset után, két szó maradt meg az iskolai orosz tanulmányaimból: az utka, azaz kacska, és a jotcsik, ami pilótát jelent. Ja, és megtanultam azt a verset, hogy: „Bábuska i mámuska, gyévocsiki, i málcsik, tyinyúli-tyinyúli, nyevó tyinyúli répku”. Aztán „felnőtt” fejjel, megtanultam, hogy kleba, meg voda. Csak azért, ha esetleg megint „málenki robot” lenne, legalább éhen és szomjan ne haljak. Na mármost, a mai napig nem értem, miért éppen a kacsát (utka) és miért a pilótát (jotcsik) kellett megtanulnunk, a kleba (kenyér) és a voda (víz) helyett. Bevallom, több szó nincs a memóriámban. Nem vagyok rá büszke, de valami mindig közbejött, mikor idegennyelv-tanulási szándékaim előjöttek. Történt egyszer, hogy egy japán hölgyet láttunk vendégül a családommal három napig. Illett megtanulnom pár szót, hogy üdvözölni tudjam. Aztán kiderült, nem sok értelme volt.

Valamiért nagyon megragadt a fülemben az „Utolsó samuráj” című film egyik kifejezése: „makari maszka”. A hanghordozás, a kiejtés, olyan volt, mintha valamiért nagyon veszekednének, holott „csak” annyit jelent, hogy „ÉRTED?”. A válasz szintén egy haragosan kiejtett „makari masz”, ami annyit tesz: „ÉRTEM!” Tudja Isten, miért ragadt meg az elmémben. Talán a mérgesnek tűnő kiejtés az oka? Nem tudom, de megmaradt bennem. Minden bizonnyal ez volt a leggyakrabban használt kifejezés a hölgyel történt társalgásunk során. És ezen derültünk talán a legtöbbet. Én élvezettel vettem „haragosra” a kérdést, ami kiejtve egyáltalán nem kérdésnek hangzik, inkább mérges kijelentésnek, mire a hölgy, már nevetve válaszolta: makari masz! A környezetem csuklásig tud nevetni a jelbeszédemen. Lementünk Budapestre, a Várba, és elmentünk a Galériába. Megumi (a japán hölgy neve) mindenhová eredeti japán kimonóban ment, így a Galériába is. Teremről teremre kísérték bennünket a teremőrök, és fényképezkedtek Megumival. Nézte a festményeket. Az egyik teremben Mária Terézia nagyméretű portréja mellett sok Habsburg történelmi személy portréja is ki volt állítva. Megumi kérdően mutatott a képekre, mire hanyagul mondtam neki, egy legyintés kíséretében: Habsburg. Odatípegett, elolvasta a feliratot, jött vissza, és csodálkozva mondta: László, Habsburg! Gratulésen! Habsburg specialist? – Á, no! Mutattam az arcomon, mintha lefittyedt hajú borítaná (beleadva minden Habsburgoktól elszenvedett sérelmet): DEGERENÁCIÓ! Válasz: László, makari masz! Háát, a kísérető teremőrök persze dőltek a röhögéstől, nekem meg könnyebb lett a lelkem, hogy évszázadok múltán bosszút állhattam a labancok gazságaiért. Egy pillanatra felötlött bennem Fehér Klára író nő egy feledhetetlen előadása, miszerint ő sem tudott csak magyarul, meg magyarul és magyarul, midőn Tokió főterén nagyon kellett volna nyelvi segítség, a férje röstellkedése közepette, elkiáltotta magát: – Tud itt valaki magyarul? Hárman mentek oda hozzá, hogy miben tudnak neki segíteni. Ebből persze rögtön kiderült az is, hogy a magyar egy világnyelv.

Előjönnek a „fordítási” emlékeim. A családomban a vigyorgás tárgyát képezi a kínai nyelvismeretem is. Fiam kínai munkatársai itt voltak Budapesten, valami szakmai tanfolyamon (ő meg persze Kínában). Mondom a fiamnak, beszélje meg a munkatársaival, hogy szombaton egy órára értük megyek Budapestre és elhozom őket Esztergomba, hadd lássák, hogy nincs mit szégyenkeznünk, nekünk is vannak szépségeink! Fiam: „Apu, hogy fogsz velük szót érteni? – ők nem tudnak csak kínaiul, meg kicsit angolul, és hát, te sem kínaiul, sem angolul nem beszélsz.” – Bízd csak rám, fiam! – válaszoltam. Úgy is történt, értük mentem a szállodába és rögtön fölvittem őket a Vaskapuba, hogy megcsodálhassák a panorámát. Aztán szép sorjában jöttek a látnivalók. Bazilika, kincstár. A kincstár egyik teremőre mellénk szegődött, és mondta a tudnivalókat. Ami adatot lehetett leírtam nekik, mígnem elértünk egy miseruhához. – Nem tudom, ezt hogyan fogod nekik elmagyarázni, ez egy szarvasbőr miseruha. – Áh, egyet se félj! – Az állandóan kezemben levő papírra rárajzoltam egy agancsos szarvasfejet, és utána összefogtam a kezemen a bőrt. Az egyik munkatárs azonnal fordította. Mindnyájan kuncogtunk. A sok püspöki süveg láttán megkérdezték, ki az, akin a süveg van. Villámgyors válasz: papír, rajz, lépcsők, a legfelsőn trónus, rajta a még általam is ismert „king”, a második lépcsőn áll a süveges személy. Ennyi elég volt, értették, hogy a „birodalom” második embere volt a miseruha viselője. Aztán átmentünk a várba. Ott már nagyon „elbizakodott voltam fordításból kifolyólag”, és amikor beértünk az ódon falak közé, elmagyaráztam nekik: Stephen king oá-oá, és közben mutattam a földre. Jókat derültek rajta, de sajnós nem lett világos számukra, hogy „itt született István király”. Hát, ami nem megy, ne erőltessük! – mondtam magamban, s haladtunk tovább, mikor is egy régi metszetet pillantottunk meg a falon, mely a kisdéd István bölcsőjét körbeállókát ábrázol. Nézik, nézegetik a kínaiak, majd az egyikük megszólal: – Molnár! Stephen king oá-oá? – Büszkeség öntötte el a szívemet! Ő, akinél leesett a húsz fillér, elmagyarázta a társainak, immáron kínaiul, hogy itt született István király. Cserébe, hogy ilyen „megértőek” voltak, megvendégeltem őket a Csülök csárdában, aztán beültünk az akkor még Belvárosi kávézóba (ma Szamos cukrászda), ahol is megízleltettem velük a „MAX KÁVÉT” (forró presszókávé, keserű csoki, triple sec titkos arányú keveréke, tejszínhabbal a tetején). Ettől igazán vidámak lettek. (Én is!)

Jó hangulatban vittem vissza őket éjjel Budapestre, mindent megértettünk, amit csak akartunk.

Áramszünet

Az emberek szinte mindig mérgesek, ha áramszünet van valamiért. A következő sorokkal meg szeretnék mindenkit győzni róla, hogy valójában hasznos is lehet az áramszünet. Ha esetleg a fiatalabb korosztályból is olvasná valaki ezt a firkálmányt, elmesélem neki az ókori helyzetet, amikor is hétfőnként nem volt televízióadás. Áram ugyan volt, de közvetítés nem, így a hétfők amolyan „családi” napok lettek. Ha volt kisgyerek, esti mesét olvastak neki, ha még nem volt kisgyerek, felnőtt „estimesét” tarthattak.

Ennyi volt az előzmény – rátérek a jelenre. Eszter unokám átjött beszélgetni, amikor áramszünet lett. Beszélgettünk, mikor a tesója is átjött hozzánk, merthogy áramszünet lévén nem tudott dolgozni. Ilyenkor a nagyszülők lelke elkezd örömködni. Azt tanácsoltam, jó idő van, üljünk ki a teraszra. Ki is mentünk. Meggyújtottam az asztalon lévő gyertyákat. (Nejem mindig perlekedik velem, midőn az „antikpiacón” mindenféle réz dolgokat vásárlak, köztük gyertyatartókat is. Ha már vannak, persze gyertyákat is veszek hozzájuk. Most jelentőségteljesen ránéztem, utalva rá, hogy milyen jól is tettem, hogy bevásároltam ilyesmiket.). Kérdésekre, iszik-é valaki egy jó teát, mindkét unoka jelentkezett. Dagadó mellett csináltam két teát az ifjúságnak. Előkerültek a fa tálcák, teáskészletek, keksz, sajt, méz, szóval minden kívánható földi jó, és persze megindult az anekdotázás. Szerencsére hosszúra nyúlt az áramszünet, sötét lett. A gyertyák fénye beragyogta a teraszt és a kert egy részét. Igen, erre nincs idő a „normális” világban. „Papa, máskor is átjövök teázni” – közölte az unokám. „Nagyon szép így kivilágítva a kert!”. Már az idejét sem tudom, mikor volt alkalmunk így „unokázni”. Három óra múltán „jött meg az áram”, és mivel tényleg későre járt az idő, elköszöntek tőlünk. Utánuk kiabáltam: – Máskor is intézek ilyen áramszünetet! – Vigyorogtak. Nejemmel kibeszéltük, tényleg jó lenne több áramszünet. Nincs rohanás, nincs tévé, nincs, hogy „kezdődik a...”. nincs komputer, nincs semmi zajkeltő eszköz. Van beszélgetés, hangulatos gyertyafény, madárcsicsergés, és az ember lelkendezik magában. Ha lett volna aznap valami lelki bánatom, egész biztosan meggyógyultam volna. Még elalváskor is „örömmosolyogtam”.

Értelem?

Igen így kérdésként! Egy abszolút pártsemleges „ős esztergomi” vagyok. Nagyon nem értek dolgokat. Tudom, unalmasan hosszú leszek, de fel kell tennem kérdéseket. Kezdem a könyvtárral. Volt egysz....., szóval volt egy működő könyvtár, amit elbontottak, hogy ... (de ezt már mindenki tudja). Megelégtették az emberek ezt a hosszú évek óta tartó tarthatatlan állapotot, elkezdtek aláírásokat gyűjteni, hogy méltó elhelyezéshez jusson a könyvtár. Érdekes, azonnal hozott a képviselő-testület egy HATÁROZATOT, hogy az üresen, kissé romosan álló régi Balassa iskolát megkapja a könyvtár. Mi, a semmihez nem értő civilek, fogtuk a fejünket, de aztán hamar rájöttünk, ez csak egy kamu határozat, mert annyira senki nem lehet ostoba, hogy ezt komolyan gondolja, de a jóézésű emberek elhitték. Abba is maradt az aláírásgyűjtés! Végül is a határozathozatal elérte a célját, merthogy úgylát azért hozták. (Persze semmilyen munkálatok nem folynak az átköltözés érdekében. Igen, tudom, akkor nagy rüssel elhordtak egy nagy csomó lomot, meg nem mellesleg kivágtak egy rakat fát.)

Zöldház – ez nálunk valamiért szitokszó lett az utóbbi időben. Szerencsétlen sorsú egy épület. Pártháznak épült, de a „párt” mivel éppen „rendszerátvitel” történt, használatba sem vette. Használatba vette a város, mint közösségi épületet. Volt benne minden, – nem sorolom. Aztán jött egy hagymázás terv, mert nálunk ez úgy megy, álmodozunk, gyorsan bontunk, aztán felébredünk, hogy bilibe ér a kezünk, és nincs kezünkben a Dáriusz kincse. Addigra persze elköltöttünk akár milliárdokat is, csak úgy a semmibe. Felbontották a háromszáz-valahány férőhelyes parkolót, egy grandiózus „hagymázás” terv miatt. Hosszú évekig néztük a városközpontban megásott kutatóárkokban a poshadó, szúnyoglárvákkal teli vizet. A lakosság értetlenkedő kérdéseire ez volt a válasz: Per alatt van, nem lehet vele semmit csinálni. Aztán győz a józan ész (vagy csak azt hittük), ismét megépül a parkoló. Persze az addigi háromszáz-valahány parkoló helyett száz-egynéhány. Igen, tudom, azóta modernebb lett a tervezés.

Egy most megjelent hírben olvasom, a zöldházat azért kellett lebontani, mert egy 2004-es önkormányzati döntés van róla (persze még mindig per alatt áll). Beszélgetek X. Y. képviselő úrral, aki közli: Y. Z. statikus, építész azt mondta, szilikátbetonból épült, tíz éven belül szétomlik. Mai beszélgetésünk során azt mondta: „Én ilyet soha nem állítottam, azért kellett elbontani, mert nem oda való.” Akár igaza is lehet, nem ezen vitatkozom. Én, a HÜLYE laikus, civil, úgy gondoltam, van IGÉNYÜNK valamire. MEGTERVEZZÜK. BEMUTATJUK A LAKOSSÁGNAK. VAN RÁ PÉNZÜNK. ELKEZDJÜK A KIVITELEZÉST. (Értem ez alatt a területen lévő akármik elbontását.) Nálunk, szegény elátkozott városunkban, ez nem így működik! Nagyon nem! Ötletelünk, vagy – akármilyen háttér gazdasági érdekek miatt – ceruza skicc rajzokkal megmagyarázunk, illetve meg próbálunk magyarázni dolgokat. Lásd a zöldházat! Megjelentek különböző „látványtervek”. Minek is kell elbontani a zöldházat? Jah, kérem, hogy odavezessük a Mala-vizet, dísztó, vízesés stb. Persze ez igazi „parasztkivítés”, tudja mindenki, de mire kiderül, már nincs miről beszélni. A társadalmi vagyontudatos rongálásáért úgysem fognak senkit perbe. (Lásd élményfürdő, mélygarázs stb.). Az idő halad, a pénz megy. Élményfürdő állagmegóvásra évi

70 millió. Bontások – lásd zöldház – éppen 79 millió. Én mint esztergomi polgár úgy érzem, csúful becsapnak. Azok az emberek, akik gond nélkül adnak ki „szakértői” véleményeket, holnap is „szakérteni” fognak jó pénzért. Mi meg fizetünk és mérgeledünk. Jobb híján szomorkodva, hogy hová is tűnt a józan ész, az értelem. Az a kényszerképzetem támadt, hogy Esztergomnak a tatárok, a törökök, a német kereszteslovagok, az oroszok összesen nem okoztak annyi kárt, mint az „építészeink”.

Tudom hosszúra nyúlt a zsörtölődésem. Azért elvártam volna, hogy azok a „szakértők” akik szerint ez az épület összeomlott volna, nap mint nap megnézzék azt a heroikus munkát, amit a bontás során végeztek. Bevallom, én nagyon félek, mikor ad hangot valaki azon véleményének, hogy a Bazilika nem illik bele a vár képébe, és különben is, régen nem volt ott Bazilika, el kellene bontani! Akkor a képviselőink, akik mindenhez értenek, megszavazzák?!

Mit félek? – RETTEGEK!

A mosolyról csak úgy általában

Előző firkálmányomban is volt egy „mosolygási szösszenet”, ebbe is belekíváncozik egy. Előre leszögezhetem, szeretek vigyorogni! Mindig találok rá okot, ha más nincs, magamon. A boltom előtt van egy ivókút. Sokszor megkérdezték már, hogy iható-e a víz? Persze a kisgyerekek hamar felfedezik – a szüleik rosszallása ellenére – akik „Nem szabad pancsolni!” felkiáltással utasítják rendre őket. Ha éppen nem nagyon sürgős a munka, amit végzek, kimegyek, és megpróbálom „jobb belátásra” bírni a szülőt (legtöbbször anyukát). Az esetek túlnyomó részében kicsit zavart arccal, kissé rosszallóan, de engedik pacsálni a kicsit. Persze odamegyek, megmutatom neki, hogy hol és hogyan kell megnyomni a csapot, hogy az működjön. Hosszan sorolhatnám, mi történik ilyenkor. Elönti a gyerekek arcát az a csibész mosoly és a boldogság, hogy pacsálhat. Én meg a vén bolond, nevetve nézem azt az önfeledt boldogságot, ami az arcokról sugárzik. Az anyuka is elneveti magát, és: „Most hogy vigyem el?” – kérdéssel fordul hozzám. – „Á, mindjárt kellően vizes lesz, és beleun!” – válaszolom nevetve. Pár liter víz, és jó pár ember vált nevetőssé. Mert a szomszédjaim is nevetnek rajtuk, és nem feledik el megkérdezni: – „Nem félsz, hogy egyszer megvernek, mert elrontod a gyerekeket?” Szerencsére ebben a korban még van a mosolyból bőven.

Bejön egy férfi, négy női órába kellene elemet cserélni. Csinálom. A harmadik óra nem elemes, hanem egy szép klasszikus, felhúzó óra. Leteszem a pultra, és hozzáfogok a negyedik óra elemcseréjéhez, miközben magyarázom, hogy a harmadik órába nem tudok elemet tenni, mert az akkumulátoros. – „Akkumulátoros?” – jön a meglepett kérdés. – „Á ... igen, reggelenként a felhúzót csavargatni kell, amíg el nem akad, és akkor annyi energia tárolódik el benne, hogy elmegy egy napot.” (Persze nem tudom megállni, hogy a kaján vigyor ne üljön ki az arcomra.) A férfi rám néz, gyorsan leesett nála a tantusz. „– Csak nem egy felhúzó óra?” – „De igen”, nevetek immáron felszabadultan. Nevet ő is. – „Na asszony, mit fogsz te kapni ezért, ha hazamegyek!” Kárörvendően kivigyorogtuk magunkat (ez a férfisovinizmus, ez borzasztó). Nagy vigyorgások közepette köszönt el. Másnap bejön egy nagyon csinos fekete hajú hölgy, nagy mosollyal az arcán: „Én vagyok az akkumulátoros óra tulajdonosa!” Ha lehet, még nagyobb nevetünk, mint az előző nap. Hát igen, ilyenkor elégedett vagyok az élettel. Nem tudom, ki hogy van vele, de nevetni nagyon jó. Igazából olyan kevés elég, hogy nevéssünk, vagy legalább mosolyogjunk.

Anyuka kézen fogva húzza a gyerekét, mert az éppen valami mást csinálna, mint menne vele. A gyerek sír, anyuka ingerült, mert nem tudja nyugodtan olvasni az okostelefonját. Sehol egy mosoly.

Gyerek sír, „Fagylaltot akarok!”. Apuka: „Most nem kapsz!” Amivel egyébként egyet is értenék, mert az, hogy „akarok”, nem illik egy gyerek szótárába. Csakhogy nem így kezdett beszélni a gyerek – idáig el kellett jutnia. Most nincs mosoly!

Persze mindig nem lehet röhögni! Az élet komoly dolog – vagy csak mi tesszük azzá a komolykodásainkkal. Igenis nevéssünk!

Szavak

A ma reggeli elmélkedésem alanya. (Elárulok egy nem titkot, így nem is kell elárulnom, ez úgy történik, hogy a teámat elfogyasztva lefekszem a hintaágyra, a kezemet a szememre rakom, hogy sötétítsek vele, és ilyenkor „elmélkedem.”). Ha az elmélkedésem tárgya és maga az elmélkedésem még este is „zsong” a fejemben, akkor bekrampácsolom a gépbe. Ha kimegy a fejemből, akkor annyit ért csak, nem érdemes a krampácsolásra. (Nem mintha akkor sokkal többet érne, ha este még emlékszem rá.)

Szóval fogok egy bármilyen szót, és megvizsgálom magamban, mit is jelent nekem. Persze melyek legyenek ezek a szavak? Adott egy régi újság, a feleségem állandóan kéznél lévő rejtvényfejtő ceruzája, és behunyt szemmel rábökök egy szóra. Elsőre persze hogy a két hasáb közötti „senkiföldjére” tévedek. A művelet megismétlésével a „szerelmesen” szó kerül a hálómba. Hát mit is mondjak? A szívemnek oly kedves szó, hát még mondja valaki, hogy nincs szerencsém? Annak ellenére, hogy megettem a kenyérem javát, azért még emlékszem! Aki itt több oldalnyi nyálás történetet várt, az sajnos csalódik. Én csak azt ígértem, leírom, hogy egyes szavak mit is jelentenek nekem. A „szerelmesen” szó mosolyt csal az arcomra és elgondolkodtat. Mára elég ez a szó. Lefekszem a hintaágyra és mosolyogva elszundítok. A harmadik próbálkozásra a „háborús övezet” jön ki. Ebből a „háborús” szónál maradok. Eltűnik a gondolataimból a mosoly. Mit eltűnik? – inkább vicsorgok. Ez a szó, egész lavinát indít el. Éhség–nyomor–szenvedés–romok–halál. Hogy ne szaporítsam tovább a szót, gyorsan egy újabb szót választok: „földrajz”. Na végre! Nem feledtetni az előző borzalmakat, de alkalmat ad jóra gondolni. A világ csodáira – hiszen annyi van belőlük. Elsőre Kína, a Wulingyuan Nemzeti Park – az Avatar film csodás jeleneteinek helyszíne – jut eszembe, aztán híres kőerdejével Kunming. Majd Nógrád apró kis falvai, a házak előtt ülő öregek, akiknek nem lehet előre köszönni, mert megelőzik az embert. Az alföldi kerékpárosok, Ópusztaszer, Szentendre, és tovább-tovább, vég nélkül oldalakon át. Mindez a „földrajz” szóból. Felötlük Szörényi–Bródy „A szó veszélyes fegyver” című dala az Illés együttes és Koncz Zsuzsa előadásában... A következő szó: „könyvek”. Hú de jó szó! Bár ma már egyre kevesebb embert hoz lázba. Minap mesélte egy ismerősöm, hogy csak akkor „tabletezhetsz” a gyereke, ha elolvasott a könyvből egy oldalt. (Hááát nem tudom, ez jó módszer-e a könyv megszerettetésére?) Ebben benne van az egész világ. Útleírások–háborúk–történelem–mese–tudomány, és itt is lehetne sorolni vég nélkül.

De minek? Ha valakinek kedvet csináltam a „jáccásra” örülök neki, ha nem, akkor nézzék el nekem, hogy feleslegesen olvastak el „ennyit”.

Ui. Barátomnak meséltem eme agymenésemről, mire elszavalta egy versét, amit az engem ért bánatról költött. Könnyes szemmel jöttem el tőle az emlékek miatt, pedig CSAK SZAVAK voltak.

Antik

Mármint én. A minap közlőrl néztem, midőn egy ifjú, hihetetlen sebességgel gépelt a két hüvelykujjával az okostelefonján. Igen régi emlékek ébredtek föl bennem.

Én még „mártogatós” tollal kezdtem az írásjelek bonyolult formáit papírra vetni, gondosan tartva a tollat, és csak egy kicsit elfordítva, mikor fel, vagy le mozgott az irkám papírján. Aztán megjelent a kor „csodája” a töltőtoll. Egy csavart kellett lassan csavarni, hogy a toll dugattyúja felszívja a tintát, így „megszabadultunk a tintatartó cígelésétől és a toll mártogatásától. Ez akkortájt igazi „szentségtörésnek” számított. Nem értettük valójában, miért is nem hallják meg a felnőttek a kor szavát, miért is tiltakoznak ellene. Áldott emlékü matek-, és fizikatanárom, Misibácsi jutott eszembe (mint oly sokszor), jelesül hogy neki külön elvei voltak. Az óráira kötelezően vinni kellett egy-két H-s, egy HB-s és egy-két B-s ceruzát – természetesen kihegyezve – és mellé egy spatulát, aminek egyik oldalára egy közepes csiszolópapír, a másik oldalára pedig egy finom csiszolópapír volt ragasztva, hogy szükség esetén ki tudjuk a ceruzánkat hegyezni. Valamint volt vonalzóvers is, az „Egy vonalzó nem vonalzó, két vonalzó az vonalzó.” Kellett lenni egy derékszögű vonalzónak és egy bármilyen másíknak, hogy a vonalzók elcsúsztatásával tudjunk szerkeszteni. Édes Istenem, milyen döbbsent és érthetetlen arcot fog vágni az a fiatal, aki véletlenül elolvassa ezt az érthetetlen balgaságot. De térjünk vissza a tollhoz! Megérkezett az „örökírő”, „tudományos” nevén a mai napig használatos golyóstoll. Azonnal ki lett tiltva a suliból, és – emlékeim szerint vagy két évig – tilos volt használnunk. Bevallom, nem igazán értettük, miért. Az ifjonti hév: a dolgok meg nem értése! (Jut eszembe, mára már a kihalt szakmák egyike az „örökírő-töltő”). Mindig csodálattal tölt el, mikor édesanyám szép kalligrafikus írását olvasom. Azok a gyönyörű betűk, mindig csodálattal, egyszersmind némi irigységgel töltenek el. Én soha nem tudtam olyan szépen írni. Azok a betűk meg voltak koreografálva. Elvékonyodtak a kanyarokban, kivastagodtak a függőleges részeknél. Most, agg koromra értettem meg (persze igazából eddig is tudtam), hogy ezeket a betűket ilyen szépen, csak tollal lehet megalkotni, és persze TÜRELEMME! Ahogy elnézem a nagy gyorsasággal mozgó hüvelykujjakat, és persze az ékezet nélküli írást, valahogy nem a türelem jut az eszembe. „Papa, csetelnek, arra nincs idő, hogy az ékezeteket is kitegyék; érti ezt így is mindenki!” – világosít fel az unokám. Háát, nem tudom. Nekem olyan ez, mint amikor a Vizsolyi Bibliát kezdtem el olvasni – akkor is napok kellettek, hogy „folyékonyan” legyek képes olvasni a szöveget. A türelemről meg egy profán vicc jut az eszembe, amikor egy fiatal fiú „udvarol” (ez is egy divatjamúlt szó lett mára): – „Kő kóla?”... – meg hát minek húzni az időt? Mindig azon elmélkedem, amikor kiteszem az unokákat reggelente a sulí előtt, és közben nézem az ifjúságot: mennek egymás mellett, egymás mögött, kezükben a telefon, és menet közben „csetelnek”: Kellene készíteni róluk egy emlékkép-sorozatot, amikor a legképtelenebb helyzetekben is képesek elmélyedten csak „cseteni”.

Persze valami mindig elveszi a kedvemet ettől, lehet hogy a fentebb leírt ökörség az oka!

öööööööööööööööööööööö...

Ez persze nem a cím, csak a most oly „divatos beszédstílus”! Ezt az „ö”-zést hallva, Hofi jut az eszembe: „öööööööö, eeeee, áááááá”. Persze akkor csak röhögtem rajta, ma végtelenül bosszant. A problémám igazából az, hogy már nem csak a „politikusaink” beszélnek így, hanem előadók, sőt a rádióban Kálmán László és Nádasdy Ádám, a Szószátyár nyelvészklub műsorában vendégeskedő, Fazekas gimnáziumi magyartanár is sűrű „ö”-zések közepette adta elő a mondanivalóját. Na igen, ettől tényleg elkeseredem. Hallgatva őket, s tudván azt, hogy rettentően nagy tudású emberek, még jobban elszomorodom! Figyelem Nádasdy Ádámot, akit eddig soha nem tudtam még „ö”-zéssel érni. Ezek szerint meg lehet tanulni? Általános iskolai emlékeim jönnek elő: az tanultuk, hogy az ókori Rómában a patríciusok gyerekei beszédgyakorlat és retorika órákra jártak a bölcssekhez. Gondolom, a szülői elképzelés az volt, hogy ha ki kell majd állnia szónokolni gyermeküknek, ne úgy kezdje beszédét, hogy ööööööö... Meditálok azon, hogy a temetéseken a pap vajon miért nem „ö”-zik? Vagy szentmisén a prédikáció alkalmával sem hallani „ö”-zést. Tanulják? Lehet. Bár én inkább arra hajlok, hogy aki tudja, mit is akar mondani, az talán nem „ö”-zik. Félreértések elkerülése végett én elnézőbb vagyok a hozzám hasonló, egyszerű, hétköznapi emberekkel szemben. Azzal védem „magunkat”, hogy mi nem a „beszédeinkből” élünk. Tőlünk sem szép, de irántunk megbocsájtóbb vagyok. A tévériporter, aki a „beszédével” keresi a kenyerét, felteszi a százforintos kérdést: „öööööööööö ...?”. Azok az emberek, akik a „beszédeikből” élnek, miért is nem tudnak elmenni retorikaórára? Vagy feltételezzem, hogy nem tudják mit akarnak mondani? Ezt nem hiszem. Egy jó beszédtanár még a dadogó emberből is tud előadót faragni. De akkor miért? Sok mindenre gondoltam már. Lehet, hogy rossz nyomon járok, de úgy vélem, a slendriánság az oka. Az „illetékest” nem érdekli, a környezete meg nem mer szólani a „nagy ember”-nek. De ezeknek az embereknek vannak főnökeik is, akik tényleg szólhatnak az „ö”-ző beosztottjaiknak! Ismét egy tévériporter: „öööööööö megmondaná ennek a ööööö terméknek az ööööö árfekvését?” Ha nem bosszantana, hülyére röhögném magamat. Milyen egyszerű lenne, „Megmondaná, mennyibe kerül ez a termék?” Mi a baj? Ez olyan „póriasan” hangzik? Az „öööööööö” az elegáns? Ismét Hofi: „Írd le, olvasni már csak tudsz!” Egy régi emlékem ötlök fel bennem. Kellően mosolyt keltő, hát elmesélem. A Szemüvegkeretgyárban történt. Volt egy kicsit dadogós leányzó, irtó jópofa csaj, hihetetlen előadói tehetséggel megáldott. Egy esetben a kutyájáról mesélt, aközben jött rá a dadogás. „, a ku-ku-ku-ku, a qva a ...ját, nem tudom kimondani!”. Fergeteges röhögés, annak szólt, hogy az utóbbi gondolatát persze abszolút dadogásmentesen adta elő.

Ha most stílusosan köszönnék el, akkor: eeeee, ööööööööö.....

De nem szeretnék senkit bosszantani, ígérem, megpróbálok elnézőbb lenni!

Még egy utolsó elmélkedés, a fene tudja hányadik

Elnézve a címekeket bevallom, kicsit „sötétre” sikeredik ez a nemkönyv.

Már ritkán nézek tévét, akkor is leginkább természet- vagy ismeretterjesztő filmeket. A minap egy thaiföldi szigetet mutattak be, ahol a nyaralók „természetközeli” élmények közepette élvezhetik szabadságukat. Tényleg csodálatos a környezet. Megemlézték, hogy ezen a szigeten kókuszültetvény volt, és úgy alakították ki az épületeket, hogy nem vágtak ki egyetlen fát sem. (Örült a lelkem ezt hallva.) Aztán mutatták a partrészt, ahol mindössze két napozóágy volt egy nagy napernyő alatt, és egy felszolgáló hölgy éppen vitte ki az étteremből az ebédet az ott pihenőknek. Elnézve a nagy partszakaszt, meghallgatván a narrátort, hogy minden bungalónak saját partszakasa van, valamint minden bungaló bejárata egy kertkapuval kezdődik, ahová „senki” nem léphet be az ott pihenőkön kívül, valamint látván, hogy két masször is munkálkodik az egyik vendégen, hááát hogyan is mondjam, icképickét megkeseredett a szám. Jó, tudom, ez hülye, nyálas szöveg egyesek szerint, de én már csak ilyen hülye, nyálas demagóg maradok. Hogyan alakult ki ez az óriási különbség ember és ember között? Persze tudom, ez is demagóg szöveg, de mégis. Nagyon érdekes, hogy a „direktorok” angol vagy német „fehér emberek”, a „kiszolgálószemélyzet” pedig a színes bőrű helyi lakosságból kerül ki. Nézek egy Bali szigeti szállodabemutatót, ott is angol direktor mutatja be a szállodát, és meséli el, hogy a szálloda a gyarmatosítás óta megvan, és az angol uralkodóház is itt vásárolt magának nyaralót. Jah, és ez a szálloda gyarmati stílusban ... ecetera-ecetera. Nem tehetek róla, eszembe jut a British Múzeum. Egyiptomból, Indiából, Kínából és még ki tudja honnét elrabolt kincsek tömkelege a tárlók polcain, de még a koronázási ékszerek között is van olyan drágakő, amit Indiából „gyarmatosítottak”. Igen, tudom, tucatszor „bocsánatot” kértek a régmúlt gaztettei, „gyarmatosításai” miatt, de valahogy a lopott – pardon a „gyarmatosított” – tárgyakat nem adták vissza eredeti tulajdonosaiknak. Bevillan a Spanyol Armada, az angol Francis Drake kapitány, aki a „hittérítő” spanyol tolvajoktól ellopta az indiánoktól elrabolt aranyat és kincseket. A velencei kalmárok, és még hosszan sorolhatnám a „fehér ember” kulturális térhódításait, de nem is tudom, mi a fenének elmélkedem. Ahogy ezeket a szállodai ismertetések elnézem... Na de magamra szólok: „Fejezd abba”! Visszatérve a lényeghez: Hogyan alakultak ki ezek az óriási különbségek? Ott van mondjuk az a masször. Elképzelhető, hogy szakmája legjobbika, és tényleg ő csinálja legjobban a dolgát a világon; keres ő annyi pénzt, hogy elmenjen a világ másik végére ilyen luxus körülmények közé nyaralni? De X. meg Y. profi a szakmájában – bocs a hivatásában –, és azt meg kell fizetni. A végtelenségig fel tud bosszantani, amikor idézik a „tanmesét”, miszerint megáll az autó, és nem tudják elindítani. Odamegy a „szaki” odacsap a kalapáccsal egyet, és lám, elindul az autó. – Mennyivel tartozom? – kérdezi az autó tulajdonosa? – Ezeregy forint – jön a válasz. – Hogyan jött ki ez az összeg? – érdeklődik az autós – „Egy forint az ütés, ezer forint, hogy tudom, hová kell ütni.” Mint mondtam végtelenül bosszant a dolog. Számomra egy tisztességes IPAROS, ha egy ütéssel el tudja háritani a hibát, nem kér érte pénzt! Egy tisztességes iparos, a MUNKÁJÁT fizetteti meg. Egy tisztességes iparos akkor IPAROS, ha tudja, hogy hová kell ütnie, ha csak úgy kalapálgat találomra, az kókány, kontár. Persze mint mondtam, EZ MIND „ÉNSZERINTEM”. Azért

nem keseredem el, magukat a tájakat nagy élvezettel nézem, mint olyan helyeket, ahová az emberek (azért sem mondok százalékot) nagy része csak a televízión keresztül jut el.

A „Születés” című firkálmányomban már értekeztem valami hasonlóról, de ez még kikíváncozott belőlem.

Vadász

Nem mondom, hogy az én életem állatmegölést illetően szeplőtelen lenne, DE nagyon helytelennek tartom fiatalkori énem cselekedetét. Most, öregkoromra meg főképp elítélem akkori tettemet.

Ennyit bevezetesként. Ami kihozta belőlem a fenti önleplezést, az egy kép, melyen egy „vadászterítéket” láttam, és a győzedelmes vadászt, amint a lábát a leölt állatra teszi, és büszkén pózol a kamerának. Most tényleg! Hogyan lelheti az örömét valaki állatok leölésében? Állatokra gondolok, mert egy állat megölése sok minden miatt történhet, de egy „terítéknyi” állat megölése, hát az már más dolog. Természetesen értem és tudom, a mai vadgazdálkodás szükségessé teszi a túlszaporodás megakadályozását, szükséges a vadállomány ritkítása (persze ez is az emberek hibás döntésein alapszik). DE amikor úgymond „ritkítják” a vadállományt, miért kell az ilyen „terítékes”, „lábrátételes” fotókat elkészíteni? Miért van, hogy az „elmaradott” törzsek vadászai, a MEGÉLHETÉSÜKHEZ szükséges vadászon elejtett állatokat tisztelettel veszik körül, bocsánatot kérve tőlük a megölésükért. Nem szórakozásból gyilkolnak. Elnézve az állatvilág „vérengző” fenevadjait, akik ellentétben az emberrel, ha jóllaktak az elejtett állatból, nem mennek tovább gyilkolni. Csak az ember ilyen! Olvasom, hogy egy társaság elment „vadászni”, ami abból állt, hogy megvásároltak keltetőben kikeltetett, nevelőtelepen nevelt fácánokat, és a „vadászat” céljára előkészített terepen (inkább színpadnak nevezném) egy védett fal mögött dolgozó emberek feldobálták a szárnyasokat, a HŐS „vadászok” pedig halomra lőtték azokat. Amelyik állatnak szerencséje volt, az élete első röptével elmenekült, a többi (több ezer) „terítékre” került. Szép sorba rakták őket, és a bátor „vadászok” fotózkodnak velük. A „vadászokat” azért teszem idézőjelbe, mert szerintem egy tisztességes vadász kikérné magának, hogy ezeket az „embereket” vadásznak tituláljam. Nem kesergek tovább. Nincs mit tenni, amíg lesznek olyan „emberek” akik – mint a leírt eset is bizonyítja – annyi pénzt birtokolnak, amivel igazából már nem tudnak mit kezdeni, és amíg lesz olyan ember, aki pénzért gátlástalanul mindent megtesz, azzal tisztára mosva lelkiismeretét (ami már régen nincs neki), hogy a „pénz beszél, a kutya ugat”, addig sajnos ez van. Moroghatok, és persze tudom, lesznek, akik kiakadnak ezen, de...

Mondom én, hogy ez a nemkönyv kissé komorrá íródott.

Még egy apró kis mosoly

Koromnál fogva, már nem sok dolog „dobogtatja meg a szívemet”, ezért külön örülök a következő esetnek.

Történt pedig vala, hogy az ovis unokám csoportja, a „Hóvirág” csoport, írt-rajzolt egy levelet, amit aztán betettek egy palackba, levitték a Dunára, és útjára engedték. Azután már csak vártak, hátha kifogja valaki a palackot, és ír nekik egy levelet. Ilyenkor persze megszólal a felnőttek pesszimista éneke: „Persze, majd sz...ik valaki ilyennel...”

És lőn igazuk a romlatlan gyermeki lelkeknek, MEGJÖTT A VÁRVA VÁRT LEVÉL! Kisoroszipan íródott, egy keramikus házaspár találta meg a palackot. A válaszevél egy meghívót tartalmazott. Azt írták benne, hogy látogassák meg őket, és hogy sok szeretettel várják a csoportot.

Ezután az óvó nénik a háttérben megszervezték a kirándulást. A gyerekekkel csak a végeredményt tudatták, miszerint mennek kirándulni; menetrend szerinti autóbuszal utaznak, aztán kishajóra szállnak, és „Viszünk magunkkal enni, meg inni is, meg” – mesélte vég nélkül az unokám. Az kirándulás napján már fél hétkor ott toporgott a konyhában, hátán a hátizsák, és az asztal mellett állva evett, izgatottan várva az indulást. Egyik kis csoporttársa a szomszédomban lakik, így az ablakból néztem nagy nevetve a következő jelenetet: Anyuka sietős léptekkel tolja a kishűg babakocsiját, a fiúcska, két-három méterrel előttük szaporázta lépteit. Sietni kell az oviba, mert „Megyünk kirándulni!”

A végeredményről még pár szót: „Papa! Úgy hívták a bácsit, hogy Balázs bácsi, és voltunk ott is, ahol megtalálták a palackot, és-és-és” – vég nélkül.

Mint mondtam, örültem, örülök és örülni fogok, ha ilyen rendkívül kedves dolgokról hallok, és csak megköszönni tudom – gondolatban – az óvoda dolgozóinak, a keramikus házaspárnak, egyáltalán mindenkinek, aki ilyen élményhez juttat gyerekeket!

Szerencsére azért van még minek örülni, és van még min mosolyogni!

Irka-firka, grafika,

valamint

emlékképek

ismét:

molnár lászló

A régi képeket a

www.esztergomi-kepeslapok

honlapomról loptam

ISBN: most sincs!

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV